

Krótki zarys Kredytu Społecznego

część 2

Skutki monopolu kredytowego

Przyjrzyjmy się teraz skutkom monopolu kredytowego w przemyśle i społeczeństwie. Wiemy, że przemysł spełnia trzy funkcje:

- (1) produkuje dobra i usługi,
- (2) dostarcza siły nabywczej do zakupu tych produktów,
- (3) ustanawia ceny, za jakie te produkty są sprzedawane.

Przemysł, żeby był skuteczny, musi odzyskać od społeczeństwa w cenach wytworzonych przez siebie towarów więcej, niż wypłaca społeczeństwu w trakcie produkcji. Inaczej nie będzie osiągał zysku.

Ceny składają się ze wszystkich kosztów pieniężnych produkcji plus dodanego procentu na zysk. Wśród tych kosztów są takie składniki jak odsetki płacone bankom od przekroczenia konta i pieniądze przeznaczone na odpis amortyzacyjny zakładów przemysłowych i budynków.

Chociaż koszty te, reprezentujące zyski, odsetki i amortyzację, są wszystkie wliczone w ceny, pieniądze przeznaczone na likwidację [zakup] tych kosztów nie są dostarczone społeczeństwu ani jako pensje i zarobki, ani jako dywidendy.

Dlatego ceny są i muszą być zawsze większe, niż ilość pieniędzy dostępnych do ich zakupu. Inaczej mówiąc, istnieje zawsze różnica między dopływem tworzonej siły nabywczej, a cenami tworzonymi w dowolnym okresie produkcyjnym. Jak można zauważyć, dzieje się tak z powodu wliczenia wszystkich kosztów w ceny bez uwzględnienia likwidacji wszystkich z nich.

Jest to wada systemu finansowo-ekonomicznego, która stanowi przyczynę wszystkich kłopotów ekonomicznych na świecie. Ma to swoją bezpośrednią przyczynę w stosowaniu długu w momencie tworzenia pieniędzy oraz w zasadach i praktykach monopolu kredytowego. W obecnym systemie finansowym nie istnieją zdrowe sposoby wypełnienia luki między siłą nabywczą i cenami.

Dysproporcja między siłą nabywczą i cenami jest ponadto wzmacniana przez OSZCZĘDNOŚCI. Jeśli pieniądze dostarczane jako siła nabywcza nie są używane, ale

oszczędzane i reinwestowane w produkcję większej ilości dóbr, ich funkcja jako siły nabywczej jest stracona. Stają się one kapitałem.

Dysproporcja ta staje się więc większa niż kiedykolwiek i jest ona reprezentowana przez niesprzedane dobra lub dobra, które muszą zostać sprzedane za pomocą innej formy siły nabywczej niż ta, jaka została uwolniona w procesie ich produkcji.

Prawdę mówiąc, nadwyżka reprezentowana przez tę dysproporcję może zostać sprzedana tylko w jeden sposób, to znaczy przez obciążenie przyszłej siły nabywczej; innymi słowy przez DŁUG.

Jest kilka sposobów, by to uczynić.

- (1) Zwiększenie pożyczek bankowych na nową produkcję.
- (2) Płatność terminowa, sprzedaż ratalna, zamówienia gotówkowe, weksle, weksle własne i inne podobne środki.
- (3) Wydatki pożyczonych przez rządy pieniędzy na prace publiczne.

Wszystkie te metody oparte są na długu wobec systemu bankowego i prowadzą do niedopuszczalnych obciążeń publicznym i prywatnym długiem i do wciąż rosnącego opodatkowania. Muszą one ostatecznie zakończyć się załamaniem systemu ekonomicznego i morale społeczeństwa.

Zgadza się z Douglasem (szkocki inżynier Clifford Hugh Douglas, twórca Kredytu Społecznego), kiedy stwierdza on: „**Nie istnieje żadna pojedyncza kwestia funkcjonująca w dzisiejszym świecie, która posiada takie znaczenie i jest tak najeżona możliwością katastrofy światowej, jak dysproporcja między siłą nabywczą i cenami**”.

Prześledźmy logicznie rezultaty płynące z tej dysproporcji. Musi być oczywiste od początku, że w każdym cyklu produkcji część dóbr musi pozostać nie sprzedana.

Kiedy następne cykle zostają ukończone, niesprzedane części muszą się spiętrzać, dopóki bezcelowe i niebezpieczne nie stanie się tymczasem zwiększanie produkcji, więc banki ograniczają kredyt, produkcja spada, a ludzie tracą pracę.

Kiedy ludzie są zwalniani z pracy, zarobki ustają, siła nabywczą zmniejsza się dalej, mniej dóbr zostaje sprzedanych, kredyt jest nadal ograniczany lub żąda się jego spłaty i anuluje. Powstaje pośpiech, by sprzedać poniżej kosztów i zaczynają się bankructwa.

Szybko spada teraz poziom życia; powiększa się bezrobocie; ludzie zaczynają żyć z zasiłków i pojawia się ostra depresja; rządy zaczynają pomoc humanitarną, a banki chętnie udzielają im kredytu, którego odmawiają przemysłowi. Dług i podatki rosną szybko.

Ciągle duża nadwyżka dóbr pozostaje niesprzedana, a my mamy głód i ubóstwo pośród obfitości. Dobra są bez skrupułów niszczone przez celowy sabotaż, a produkcja jest przymusowo ograniczana. Przy masowym bezrobociu wszędzie, mówi się nam, żebyśmy pracowali ciężiej, oszczędzali więcej i wydawali mniej.

Równolegle z tymi aspektami trwają zmagania o znalezienie rynków zagranicznych dla dóbr, które nie mogą zostać sprzedane w kraju. Ponieważ wszystkie kraje zachowują się tak samo i znajdują się w tej samej, trudnej sytuacji ekonomicznej z tego samego powodu, prowadzi to do handlowej wrogości, międzynarodowych tarć, a ostatecznie i w sposób nieunikniony do WOJNY.

Suma wszystkich tych rezultatów dysproporcji między siłą nabywczą a cenami zakończona wojną jest katastrofą światową przewidzianą przez Douglasa. Jedynie ścisłość analizy Douglasa mogła umożliwić takie przewidywanie i tylko takie rezultaty mogą potwierdzać tę analizę.

Rozwiązanie Kredytu Społecznego

Na czym polega panaceum Kredytu Społecznego po dokładnym przyjrzeniu się systemowi i odkryciu jego wad? Lekarstwo musi dać się zastosować i jest oparte na tym, że moce produkcyjne są obecnie tak efektywne dzięki nauce i mechanizmowi, jaki wprowadza nas w wiek potencjalnej obfitości, który przyniesie wszystkim bardzo wysoki standard życia.

To znaczy, że fizycznie możliwe jest dostarczenie środków, które zapewnią wszystkim absolutne bezpieczeństwo ekonomiczne. Skoro tak jest, czynniki, jakie należy wziąć pod uwagę są następujące:

1. Moc produkcyjna musi być zrównoważona przez moc konsumpcyjną.
2. Monopol kredytowy musi zostać zlikwidowany, a prawo do emisji i kontroli wszystkich pieniędzy i kredytu musi zostać nadane ustawowemu ciału, reprezentującemu społeczeństwo.
3. Oszczędności nie powinny być oderwane od ich właściwej funkcji, to znaczy siły nabywczej.
4. Pieniądze i kredyt mają być tylko środkami dystrybucji, a nie towarami do kupowania i sprzedaży za odsetki.
5. Zaopatrzenie w siłę nabywczą musi być zapewnione osobom niezatrudnionym albo wyeliminowanym z przemysłu przez mechanizację.

W odniesieniu do ostatniego czynnika Kredyt Społeczny jest przekonany, że nauka i wynalazki będą stale zmniejszały zatrudnienie. Przyjmuje on z zadowoleniem ten rozwój, ponieważ wprowadza on nas w wiek czasu wolnego, który będzie pobudzał kulturę i samorozwój.

Dla rozwiązania tych kwestii major Douglas przedstawił trzy, posiadające uniwersalne zastosowanie, zasady społecznej i ekonomicznej przebudowy, z których można rozwinąć propozycje praktyczne odpowiednie dla potrzeb, warunków i organizacji społecznej każdego kraju, który postanowi je przyjąć.

Są one następujące:

1. W każdym momencie musi istnieć równowaga między siłą nabywczą a cenami, a kredyt musi być anulowany tylko wtedy, gdy dobra zostają skonsumowane.
2. Przemysł musi być finansowany przez tworzone w tym celu kredyty, a nie przez oszczędności.
3. Dywidenda społeczna musi stopniowo zastępować płace i zarobki, gdy ludzie są z czasem eliminowani z przemysłu.

Zastosowanie tych zasad

Zobaczymy, że zasady te obejmują defekty istniejącego systemu i że dzięki nim przedstawione jest rozwiązanie, które jest zarówno zapobiegawcze jak i naprawcze. Jak możemy to rozwiązanie wprowadzić w praktykę?

Pierwszym krokiem będzie ustanowienie Narodowej Władzy Kredytowej, która przejmie całkowitą kontrolę systemu pieniężnego i umieści sprawy kraju na właściwym fundamencie księgowości. Przywróci to społeczeństwu władzę pieniądza i zlikwiduje prywatny monopol kredytowy.

Narodowa Władza Kredytowa zapewni potem za pomocą wszystkich dostępnych źródeł finansową i ekonomiczną pozycję kraju jako koncernu gospodarczego i stworzy właściwy Rachunek Obrotowy i Bilans Kraju.

Jako że jesteśmy postępowym społeczeństwem, ze stale wzrastającym bogactwem narodowym, w każdym okresie księgowym będziemy mieli znaczące dodatnie saldo kredytowe, reprezentujące zysk z narodowego wzrostu bogactwa nad narodowym spadkiem wartości.

Kredyt będzie emitowany w stosunku do bilansu zysków, żeby utworzyć równowagę między siłą nabywczą a cenami, wypłacić dywidendę społeczną, czy wypełnić każde zobowiązanie uznane za konieczne dla bezpieczeństwa czy dobra mieszkańców naszego kraju.

Kiedy ustanowimy kontrolę naszego narodowego kredytu, możliwość tworzenia dóbr nie będzie już więcej zdeterminowana przez warunki pieniężne. W systemie Kredytu Społecznego „to, co jest możliwe fizycznie, jest możliwe finansowo”.

Pokażemy teraz bardziej zdecydowanie jak kredyt w tym systemie będzie używany. Zasadnicze jest to, że musi on być używany tak, by zapobiegać inflacji i że będzie on stosowany w duchu kooperacji. Douglas przedstawił pewne sugestie na temat wprowadzenia w życie zasad Kredytu Społecznego i podczas gdy są one w tym artykule pokazane, mogą być inne sposoby osiągnięcia tego.

Dla zapewnienia tej kooperacji przedsiębiorstwa będą weszły do zarejestrowania się w Narodowej Władzy Kredytowej, żeby wykorzystywać wspólnie uzgodnione marginesy zysku zgodnie z naturą poszczególnych przedsiębiorstw. Zysk będzie wystarczająco wysoki, żeby sprzyjać dostatecznie dużej produkcji, ale nie tak wysoki, żeby pozwolić na eksploatację.

► Ustalenia te będą kontrolowały ceny w sposób bardziej naukowy, niż obecna metoda ustalania cen, ale technika Kredytu Społecznego dostarcza dodatkowo czynnika regulacyjnego, który czyni kontrolę cen absolutnie skuteczną.

Czynnik ten zapewnia, że pieniądze lub kredyt emitowany w stosunku do bilansu zysków zaksięgowanego w kraju, nie tylko zwiększa siłę nabywczą, ale w tym samym czasie, redukuje ceny.

Przykład pokaże, jak można to zrobić. Załóżmy, że cena artykułu wynosiła 8 dolarów, a dostępna siła nabywczą – 5 dolarów. Różnica wynosi 3 dolary. Kredyt może zostać wyemitowany, żeby zredukować cenę o 1,5 dolara i zwiększyć siłę nabywczą o 1,5 dolara. Siła nabywczą i cena będą wynosiły zatem 6,5 dolara, a wymagana równość zostanie osiągnięta.

Pieniądze na redukcję cen będą miały formę dyskonta znanego jako cena właściwa lub dyskonto detaliczne, a pieniądze na zwiększenie siły nabywczej będą miały formę dywidendy społecznej dla każdego, wypłacanej niezależnie od zatrudnienia. Oba rodzaje pieniędzy będą pochodziły z już wspomnianego dochodu narodowego i dostarczą środków bezpieczeństwa ekonomicznego.

Cena właściwa czy dyskonto detaliczne będą odnosiły się tylko do ostatecznych dóbr konsumpcyjnych sprzedawanych przez kupców detalicznych. W każdym okresie księgowym Narodowa Władza Kredytowa będzie publikowała wielkość dyskonta, a kupcy detaliczni, po wliczeniu wszystkich swoich kosztów w ceny, będą sprzedawali później swoje towary po cenie obniżonej o wielkość dyskonta (rabatu). Będą oni faktycznie sprzedawali je po cenie niższej niż ich ustalona cena sprzedaży.

Kupcy detaliczni przedstawiają potem swoje autoryzowane dowody zapłaty w swoich lokalnych bankach, które wypłacą im przyznane konsumentom dyskonta. Z kolei banki otrzymają swój zwrot dokonany przez Narodową Władzę Kredytową z dochodu narodowego. Banki będą należycie wynagrodzone za swoje usługi.

Tylko część dochodu narodowego będzie użyta w ten sposób; różnica będzie wykorzystana do wypłacania dywidendy społecznej i wszystkich innych uważanych za celowe świadczeń.

Poprzez tę metodę sprzedaży poniżej normalnej ceny sprzedaży, pieniądze konsumentów zwiększałyby siłę zakupu, a wszystkie dobra mogłyby być sprzedane bez strat dla producentów. Inflacja byłaby niemożliwa i zniknęłyby wszystkie ekonomiczne niepewności boomu i gwałtownego spadku towarzyszące obecnemu „cyklowi koniunkturalnemu”. System ekonomiczny zostałby ustabilizowany.

W systemie Kredytu Społecznego pożyczanie pieniędzy na cele narodowe będzie niekonieczne; prace publiczne będą wykonywane bez długu. Dług narodowy będzie stopniowo spłacony, a podatki, jako środek dochodu, wyeliminowane.

Najsukcesowniejszym „planowaniem” na świecie są wystarczające pieniądze w rękach konsumentów. Posiadając w ten sposób skuteczny popyt, będą mogli oni przedstawiać konieczne zamówienia, a przemysł będzie mógł funkcjonować do granic wydajności producenta lub do granic popytu konsumenta, cokolwiek pojawi się najpierw. Poziom życia wzrośnie w ten sposób do nieopisanej wysokości.

Przy zapewnionym bezpieczeństwie ekonomicznym walka o rynki zagraniczne i warunki, prowadzące do depresji w kraju zostaną wyeliminowane. Narodzi się nowa, trwała cywilizacja wolności, pokoju i dobrobytu.

Konkluzja

Zastosowanie nauki i technologii do produkcji umożliwia teraz ludzkości rozsądne zapewnienie wystarczającej ilości potrzeb materialnych wszystkim, bez kontynuowania ekonomicznej niewoli. Lecz istniejący system finansowy jest z gruntu szkodliwy. Zagroza on naszej planecie poprzez bezwzględną eksploatację jej ograniczonych zasobów w pogoni za zyskiem finansowym i chęcią władzy.

Konkurencja między stale rosnącymi blokami gospodarczymi wspartymi przez wojsko może grozić globalnym zniszczeniem. Sednem tych skomplikowanych, współzależnych problemów jest monopol tworzenia kredytu przez międzynarodowy system bankowy.

Warunkiem wstępnym rozwiązania tych problemów jest eliminacja monopolu władzy finansowej i jego kontrola przez rządy narodowe poprzez właściwie ustanowioną władzę ustawową, Narodową Władzę Kredytową, odpowiedzialną przed parlamentem, ale zabezpieczoną przed polityczną manipulacją. Władza ta będzie prowadziła krajowe rachunki produkcji i konsumpcji pod względem fizycznym i monetarnym (jak robi to już urząd statystyczny obliczając produkt krajowy brutto i produkt narodowy brutto) oraz będzie regulowała emisję kredytu zgodnie z wynikami ekonomicznymi. Będzie ona działać w interesie obywateli i ze zgodnymi ustaleniami wzajemnie uzupełniającego się międzynarodowego handlu.

Środki dla osiągnięcia tego celu są znane i dostępne. Istnieje międzynarodowa akceptacja, że taka zmiana jest konieczna. 🇺🇸

Victor J. Bridger

<http://michaeljournal.org/jvdm>

